

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pesti Közpointi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 20 listopada 2013 r. — Martin Meat Kft. przeciwko Géza Simonfay, Ulrich Salburg

(Sprawa C-586/13)

(2014/C 71/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Pesti Közpointi Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Martin Meat Kft..

Strona pozwana: Géza Simonfay, Ulrich Salburg.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z prawem Unii, a w szczególności z definicją „wynajmu siły roboczej” ujętą w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydanym w sprawach połączonych C-307/09 do C-309/09⁽¹⁾, należy mówić o wynajmie siły roboczej, jeżeli zleceniobiorca zobowiązuje się za pomocą swoich własnych pracowników do przetworzenia półtuszy wołowych w ubojni zleceniodawcy w wynajmowanych przez niego pomieszczeniach i do ich pakowania w formie gotowych do sprzedaży opakowań, tak że zleceniobiorcy przysługuje wynagrodzenie w zależności od kilogramów przetworzonego mięsa i zleceniobiorca zgadza się na obniżenie umówionej ceny przetworzonego mięsa w przypadku gdy nie będzie ono wystarczającej jakości, oraz biorąc pod uwagę również to, że w przyjmującym państwie członkowskim zleceniobiorca świadczy usługi wyłącznie na rzecz jednego i tego samego zleceniodawcy, oraz że to zlecający zobowiązuje się do kontroli prac przetwórstwa mięsa?
- 2) Czy podstawowa zasada, którą zawiera wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach połączonych C-307/09 do C-309/09, zgodnie z którą można ograniczyć wynajem siły roboczej w trakcie obowiązywania przepisów przejściowych dotyczących swobody przepływu pracowników ujętych w akcie przystąpienia państw członkowskich wstępujących do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r., jest stosowana również do oddelegowania pracowników dokonanego w ramach wynajmu siły roboczej, przez który przedsiębiorstwo z siedzibą w państwie członkowskim, które wstąpiło do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. oddelegowuje pracowników do Austrii, jeżeli owo oddelegowanie następuje w sektorze chronionym zgodnie z aktem o przystąpieniu?

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości (druga izba) z dnia 10 lutego 2011 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 19 listopada 2013 r. — F.E. Familienprivatstiftung Eisenstadt

(Sprawa C-589/13)

(2014/C 71/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F.E. Familienprivatstiftung Eisenstadt

Strona pozwana: Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 WE (obecnie art. 63 TFUE) należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on systemowi opodatkowania uzyskanych przez austriacką fundację prywatną przychodów z kapitału i dochodów ze zbycia udziałów, który to system przewiduje opodatkowanie fundacji prywatnej w formie „podatku tymczasowego” w celu zapewnienia w kraju jednorazowego opodatkowania jedynie w wypadku, w którym na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania u podmiotu będącego beneficjentem przysporzenia ze strony fundacji prywatnej przewidziana jest ulga od podatku od przychodów z kapitału, którym zwykle są obciążone takie przysporzenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 21 listopada 2013 r. — „go fair” Zeitarbeit OHG przeciwko Finanzamt Hamburg-Altona

(Sprawa C-594/13)

(2014/C 71/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „go fair” Zeitarbeit OHG

Strona pozwana: Finanzamt Hamburg-Altona

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie wykładni art. 132 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾:

- a) Czy państwo członkowskie może wykonywać przyznane mu uprawnienia dyskrecjonalne w zakresie uznania za podmiot o charakterze społecznym w ten sposób, że uznaje ono wprawdzie osoby świadczące usługi na rzecz kas społeczno-opiekuńczych, nie uznaje jednak personelu opiekuńczego posiadającego uprawnienia państwowe, świadczącego usługi bezpośrednio na rzecz osób wymagających opieki?
- b) W przypadku gdy personel opiekuńczy posiadający uprawnienia państwowe należy uważać za podmiot o charakterze społecznym: Czy uznanie agencji pracy tymczasowej, delegującej personel opiekuńczy posiadający uprawnienia państwowe do uznanych instytucji opiekuńczych (instytucji przejmujących), wynika z uznania delegowanego personelu?
- 2) W przedmiocie wykładni art. 134 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej:

Czy zapewnienie personelu opiekuńczego posiadającego uprawnienia państwowe w celu świadczenia usług opiekuńczych przez instytucję przejmującą (użytkownika) jest niezbędne jako transakcja ściśle związana z opieką i pomocą społeczną, jeśli instytucja przejmująca nie może prowadzić działalności bez personelu?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-364/10 Duravit AG i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 listopada 2013 r. przez Duravit AG i in.

(Sprawa C-609/13 P)

(2014/C 71/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Duravit AG, Duravit SA, Duravit BeLux SPRL/BVBA (przedstawiciele: Dr. U. Soltész, LL.M. i C. von Köckritz, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 16 września 2013 r. w sprawie T-364/10 w zakresie, w jakim oddalił skargę wnoszących odwołanie;
- Stwierdzenie pełnej nieważności art. 1 ust. 1, art. 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie C(2010) 4185 wersja ostateczna w sprawie COMP/39.092 — instalacje sanitarne do łazienek na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE w części, w jakiej dotyczy wnoszących odwołanie;
- Posiłkowo (do żądania drugiego) uchylenie lub znaczne obniżenie grzywien nałożonych we wspomnianej decyzji na wnoszących odwołanie;
- W dalszej kolejności (do żądań drugiego i trzeciego) skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z oceną prawną zawartą w wyroku Trybunału;
- W każdym razie obciążenie Komisji kosztami wnoszących odwołanie w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd naruszył art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, domniemanie niewinności i prawo do rzetelnego procesu (art. 47 i art. 48 ust. 1 w związku z art. 52 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 i 2 EKPC), gdyż odmówił nieograniczonej kontroli zaskarżonej decyzji, o którą wyraźnie wniesiono, przyjął założenie domniemania prawidłowości ustaleń faktycznych i prawnych Komisji i nie skorzystał wystarczająco z przysługującej mu swobody przy ustalaniu grzywiny.

Po drugie, Sąd naruszył art. 263 TFUE, prawo skarżących do skutecznego środka prawnego (art. 47 ust. 1 karty) i zasadę równości stron, wykonując w sposób niewystarczający swoją kontrolę legalności i przekraczając jej granice na niekorzyść wnoszących odwołanie.

Po trzecie, Sąd wypaczył treść akt pod wieloma względami w sposób oczywisty i istotny dla rozstrzygnięcia i w następstwie tego naruszył prawo i uznane zasady postępowania dowodowego.